

Ilie Măduța

Tărîmul
de
flacăra

FACLA

• ILIE MĂDUȚA
TĂRÎMUL DE FLACĂRĂ

16

AL. JEBELEANU
TĂRÎMUL DE PLĂCĂRE

Al. Jebeleanu

Lector : AL. JEBELEANU
Tehnoredactor : IOAN I. IANCU

Bun de tipar : 8.VII.1976. Apărut 1976
Coli tipar : 4,25. Tiraj : 2 100 + 90.

Întreprinderea poligrafică „Banat“
Timișoara, Calea Aradului nr. 1.
Comanda nr. 232.

Ilie Măduța

Tărîmul
de
flacără

Biblioteca
mea

Anul

EDITURA FACLA – 1976

Inscripții

1

Noi nu am rîvnit avuții
în munții noștri de piatră,
ne-am întemeiat cu sudoare
sfîntă, statornică vatră.

Noi n-am rîvnit truda altuia
așezați în poiene solare,
în tihna lacrimii ne-am crescut
pruncii-ntre pîine și sare.

Așezați lîngă valea cu pește
am ocrotit vînatu-n păduri,
plugurile ne-au frămîntat moșia,
soarele ne-a vibrat în securi.

N-am rîvnit nimic, n-am apucat nimic,
dar cînd focuri ne-au ajuns dușmănoase,
pe sînge ne-am zidit fulgerele
și frigul pe vîrfuri de coase.

Caius Scribonius

3

*Dacia tenus venit,
sed tenebras saltum expavit.**

Un istoric roman

Am sosit eu Caius Scribonius
într-a geților țară
și m-am lovit de întunecate păduri.
Nici n-am văzut dacii
numai pădurile mișcându-și imensele scuturi
și-n umbra lor nălucind
zimbrul și ursul
și mi-am oprit legiunile
înfricoșat de întunericul ce scînteia sub frunzare.
Nu știam zeii acestor locuri
dar îi bănuiam uriași
și fața lor necunoscută
parcă se ivea din cînd în cînd
departe
cu zborul în roate al unor păsări temute.
Și m-am întors.

* A venit pînă în Dacia, dar s-a îngrozit de întunericul pădurilor.

Dac glăsuind

5

Marea-i un paloș verde,
ci eu rămîn dac pădurean
lipit de munți cu cetățile și sîngele
din vremi mai sus de Traian.

Marea e dor nesfîrșit,
dar eu îmi știu cerul, poienele,
vitele brune și neguri de oi,
șuierul fluierului și sînzienele.

N-am văzut bărăgane vibrînd
numai munții și păstrăvu-n vale,
pe-aici mă aflu românii nuntind
turnîdu-mă-n temelii aurorale.

Tropaeum Traiani

12

De ce au ridicat nucleul acela de calcar
riurînd de metope
strămoșii noștri în cîmp vinețiu ?
Ce suflu ideal,
ce dureroasă lumină
a invadat sufletul meșterilor-soldați
și-a făcut să țîșnească
la alba poruncă a împăratului
furia acestui semn
aci
sub fanfara posomorîrilor de ploi ?
Ce oare tresare în sîngele omului
mîinînd cu privirile neliniști de nori,
țipăt de giște sălbatice
pe logodiri de vis
și crîncene doruri de cer ?
Tac toate aceste roitoare răspunsuri
sub lacătul ierbos al tainelor din veac.
Tropaeum Traiani
se-nalță-n scaiuri și vînt.

Vatra străbună

17

Locul acesta nu-i loc :
vetrele populate
de povești și noroc,
de pupile curate.

Jocul acesta nu-i joc :
pasărea vrînd să zboare
picură mană și foc
pe slăvite cîntare.

Focul acesta nu-i foc :
neastîmpărul nostru
ară adînc, la soroc,
sîngele – ca un rostru.

În graiul getic

18

Ce straniu li se părură
acelor geți cum limba lor
se mlădia pe o măsură
de hexamtru sunător.

Ovidiu-nveșmîntat în manta-i
spre mare de pe zid privind
punea-n cuvintele ursuze
lumini curate și argint.

Iar geții-n sarici uriașe
îl ascultau cu ochii mari
simțînd în versuri pescărușii
și monoxile de pescari

și vuietul pe care lancea
adînc îl înscria-n văzduh
cînd forfoteau în stepă sciții
și-ardeau pădurile de stuf.

Așa stăteau cu inimi grele
și generoase ascultînd
pe-Ovidiu încordîndu-și lira
de dorul patriei plîngînd

în graiul lor cu vorbe aspre
de crivățe și ghețuri mari
scrutînd în zările albastre
cu ochi uimiți, vizionari.

De ce

6

*Bogăția pământului românesc este o
chezășie a continuității strămoșilor noștri
în Dacia Traiană.*

C. Giurescu

De ce ne-am fi lăsat pământul
și stîncile cu aur des,
Carpații-n fulgere albastre
și grîul clocotind pe șes

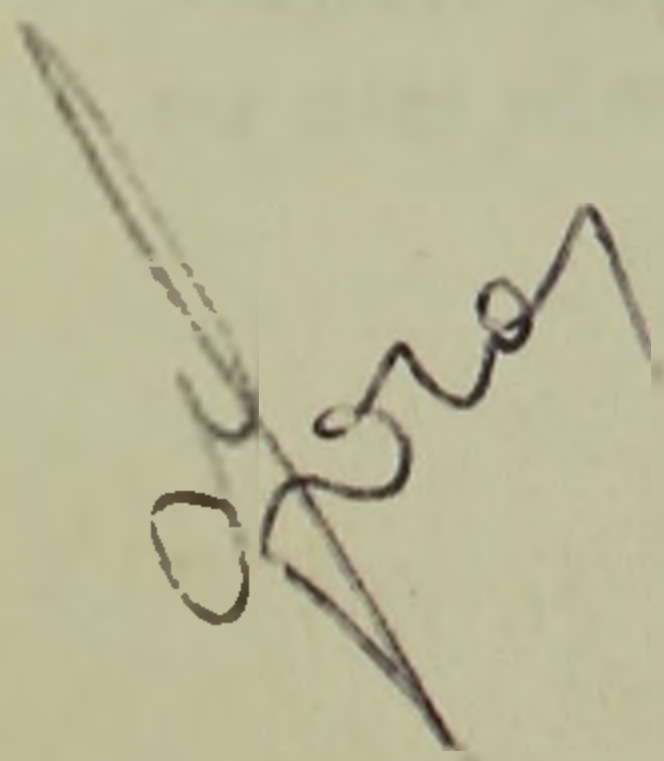
și munții mătăsoși de sare,
talazul mării necurmat
și fierul pentru lănci și coase
argintu-n cupe strecurat

și-n deltă sturionii-n forfot,
în Dunărea cu mers semeț
și-n rîurile spumegînde
păstrăvul iute, pădureț

și doina-nnegurînd pe plaiuri
cu line turmele de oi,
zăganu-n piscuri de tărie
și bradul lingușit de ploi ;

de ce le-am fi lăsat acestea
și chezășia de pământ
și ne-am fi prins în hora mută
a unui nestatornic vînt ;

de ce ne-am fi lăsat norocul
ce-n alb eden ne-a fost zidit
și ne-am fi lepădat cenușa
între apus și răsărit ?

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'O. G. G.', written diagonally across the bottom left of the page.

Patetica

19

Luminînd cu străbunii.
Sîngele explodează în vine.
Planează peste obîrşii
izbit de raze
un mare gong cutremurat.
Înfloresc unghiile,
zimbrul mă frînge
în muşchiul cărnos al pădurii.
Un viscol alb
prin sînge.
Nerăbdarea zgîrie piatra.

Mărturie

21

De-aș ști c-aș mînca pămînt
eu aici rămîn și cînt

lîngă balta înflorită
de trestie și răchită,

lîngă albăstrite mąguri
bîntuite lin de neguri ;

lacrimile-aci îmi zvînt
de fală ori greumînt.

Mă știu ploile și norii,
lunecînd prin cer cocorii,

ghionoaiele-n livadă
căprioarele-n zăpadă ;

leagăn fraged și mormînt
eu aici rămîn și cînt.

Punct vernal

20

Piruiie pasărea
necunoscută în ramuri,
soarele scapără-n
vijelioasele hamuri.

Iarba-și ivește
verdeea ei dinamită,
în chivăra melcilor
o vigoare palpită.

Se cațără gizele
pe vrejul luminii,
imnuri de flori
își clatină spinii.

Trecînd prin substanțele
ce tună, detună
mă-nnoiesc albastru
în haină de lună.

Martie

22

Primăvara trage-n noi cu gloanțe de flori.
Asasinatul acesta e dulce.
Se-mpotmolește căruța crivățului
în palisadele de brînduși,
vîntul se cațăr-n meterezele stîncilor
cu dinamite de fluturi.
Salut soare !
Miliardarele tale industrii
pornesc roțile celulelor mai repede.
Dar ochiul tot mirat cată-n
vînăt amurg ;
șoarecele fumuriu al nerăbdării
ronțăie bulbii de foc.

Amiaza

23

Fînul se-nmiresmează sub merii
ce rod cu rumenă sfială
împlinesc. În ceasul amiezii
mă ține cerul sfînt în poală.

S-a moleșit agerul pinten
al crengilor, lehuze de căldură ;
lăcustele cu saltul sprinten
mi se așează-n păr, pe gură.

Albastrul incendiază olane,
fînul se-aprinde mai tare.
Aerul desenează în nouri
fantome de albă visare.

Cîntec

4

Povara viselor
e ca fînul
pe fața poienelor :
nu doare,
ne-mbălsămează.
Lumini se-ncurcă
în părul nostru
și totul scînteiază
de sunetele
argintoaselor
harpe de aer.

Amurg

27

Viguroasa tăcere pătrunsă de tainele verzi ale dealului.
Șarpele întârziat se retrage spre scorbura umedă,
bureții ușor pocnesc pe ulmi în palida boare.
Totul se-mpestrițează de zborul hieroglific și sfânt al
rindunelelor,

de ultima cicatrice rubinie a norului,
totul reintră în ciclul somnului și-al refacerii.
Sufletul meu își presară semințele fierbinți și păroase
pe brazdele negre-ale liniștii.
Vetrele-adîncului, cuiburile singuratice de răcoare,
pregătesc blînda țîșnire a florilor proaspete dimineața.

Estivală :

28

Ascult pe deal cum cîntă sturzul
și valea-n vîjiit amar,
visări cu fețele albastre
sub focul pleoapelor tresar.

Căldura-n bărci cu pînza verde
alunecă pe meri domol,
doar gaia-n țipăt orb și straniu
străbate-ntinderi mari de gol.

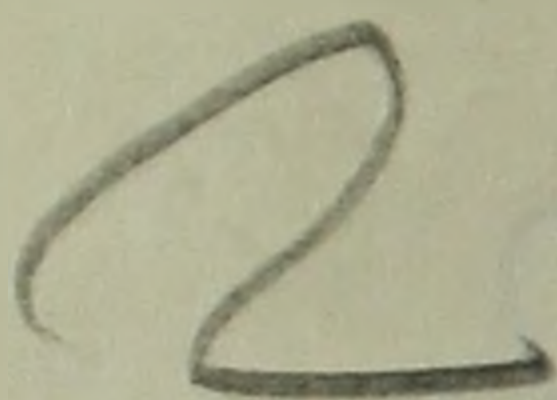
În nemișcare dealul zace —
uger de flori înveninat,
ascult cum sturzul cheamă somnul
și duhul scînteind curat.

Lucrarea zilei

31

Sufletul izbit
de liniștea pietrelor.
Valea fumegînd
de laptele rocilor
scînteind pe dealuri.
În ispită mă adîncesc,
în dulce pierdere.
Se împlinește fructul visător
pe creanga virtoasă.
Oamenii trec
înspre holde
datornici zilei de mîine.

Imn

Lumea-n adînc e-o povară de aur.
Șarpele mușcîndu-și propria-i coadă
și-n înverziri auroase întinerind mereu.
Tristețile nasc galbene flori, amăgirile
– bureți răcoroși scînteind sub stele.
Ci lumea-n adînc e povara vieții și-a morții,
totul sublim se-ntemeiază,
Vîntul curge pe amfore verzi,
soarele vibrează-n șuvoiul de fluturi,
lăcustele troznind însuflețesc visul ierbii.
Totul e cîntec.

Nud la rîu

32

Mărire aurului alb ca mierea
al tinerei femei arzînd în rîu !
În graiul ei se mîntuie tăcerea.
Cleștarul o îmbracă-n solzi la brîu.

Un umăr iscă luna, sînul teafăr
ridică din albastru mugur blind.
o salcie lovită de luceafăr
sînt pletele, un roi în somn umblînd.

Edenică statuie despuiată
de stricătoare inexactități,
în orele de marmură, tu – iată
biruitoare-n secole arăți.

M-așez, mă pierd ca valu-n înpumata
răsfrîngere din care mă fixezi.
Și totul stă și trece ca săgeata
lui Zenon, mincinoasă. Și nu vezi

cum focu-i stins și vatra mi-e pustie,
cum trupul limpezit pe țărm de riu
desparte singele de herghelie
și nemilos îmi hărăzește frîu.

Sonet

34

Cristalul pur al toamnei ne conține,
fiorul galben curge-n vînt amar,
pe scări de nouri dorul în zadar
înscrie-n cer un zbor de becaține.

Spre sud trec giștele cu foșnet clar,
stinghere-n flori mai treieră albine,
în suflet scapără adînci dulbine,
dar păstrăvii de aer nu mai sar.

Cristalul pur al toamnei rece sună
și firave ghiciri la trepte-adună
de templu-albastru răscroit în vis ;

e timpu-o zeităte tutelară,
tot ce distruge întregește iară
cu-alunecări și creșteri în abis.

Toamnă

14

Doi fluturi în văzduh își îngroapă amorul
pe fondul veștedelor păduri.

Copleșit de brîndușe stă dorul.

Ah, înveninate brîndușe ! Ascultă securi

cum lovesc în carpenii vechi, cum
sună baudelairian eșafodul toamnei
cu schelării de porumburi și fum.

Nu pleca arzătoare vrajă buimacă !
Oprește, ceas, fremătătoarea-ți aripă !
Șarpele pe umăr tandru capul și-l pleacă,
visele-n brume se consumă în pripă.

Echinoc de toamnă

29

Acum coboară leneș către sud
cu iuți lăstuni și grauri grei lumina,
mai bat ciocănitorele-n agud,
mai cară încă aur sterp albina.

Și norii curg ca obosite oști
purtînd ca flamuri zdrențuite cețuri.
O, suflete ! învață să cunoști
clipa de plumb ce înflorește-n ghețuri.

Dovleacul și cartofii în cuptor
ne vor cuprinde-n luminoasă boare,
ce-a fost cutremur colorat și dor
în vetre de cenușă astăzi moare.

În ce urechi mai stă, în ce timpan
trîmbița verii ? Visele mițoase
ca bunda duhnitoare de cioban
strecoară timpul nevăzut în oase.

Zăpezile

38

Fantome

– cu viziune de-argint –
peste dealurile ingenunchiate,
peste foșnirea de sare
a văii.

Vise

din altă viață
cîntătoare de puritate
peste iarba pe care o sfințesc
eroii.

Peste pietrele tombale
cad zăpezile-n descîntec amar
tinereților de cenușă și har.

Tablou de iarnă

13

Vîntă e frunza gerului,
în ochii copiilor fulgeră basmele.
Nu mai visez aurore boreale,
valea mi-aduce murmuru-i stins,
blînd întristate clipocesc amintirile
în ceaiuri și-aromate vârtejuri.
Vreascuri de soare se sfarmă-n fereastră
cu palidă amăgire
spre sufletul tînguios de clinchetul clopoșeilor.
Se-nalță pe drum caiere grațioase,
vîntă e frunza gerului.
Aceiași copii pe colinele albe.

Ninsoarea

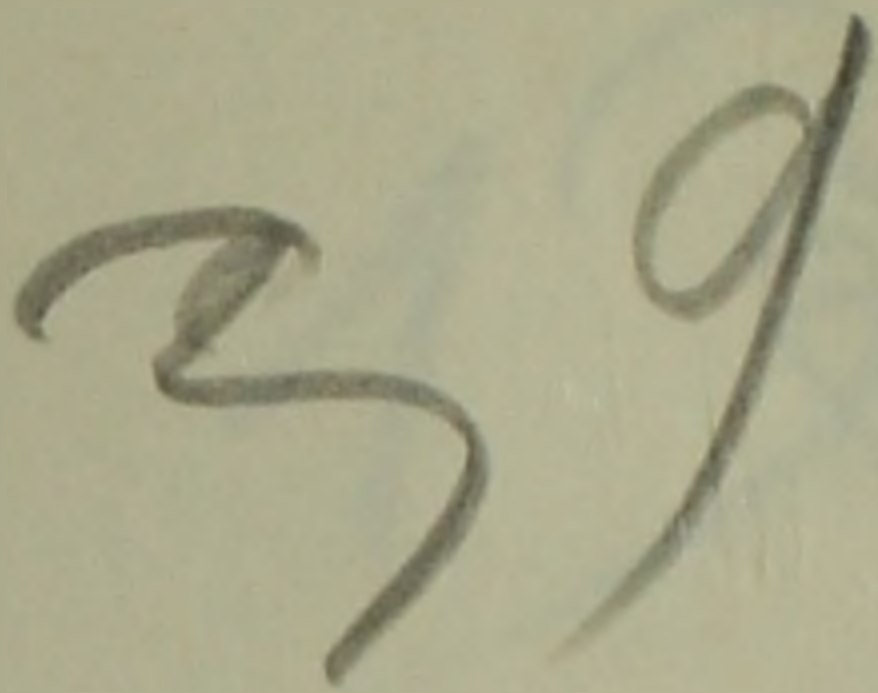
33

Fișuitul zăpezii în frunze uscate
e ca un vis de se-aude :
poate îngerii cad în ceață ușor
cu pene și genele ude.

Fișuitul zăpezii e ca un somn
venit din copilăria uitată ;
ochi strălucitori care te pironesc,
gură ce surîde mirată.

Mă las ca într-un pom ceresc
între sunetele acestea de raze.
Este un vis, este un somn
toropit de scrum și extaze.

Harta lui Piri Reis

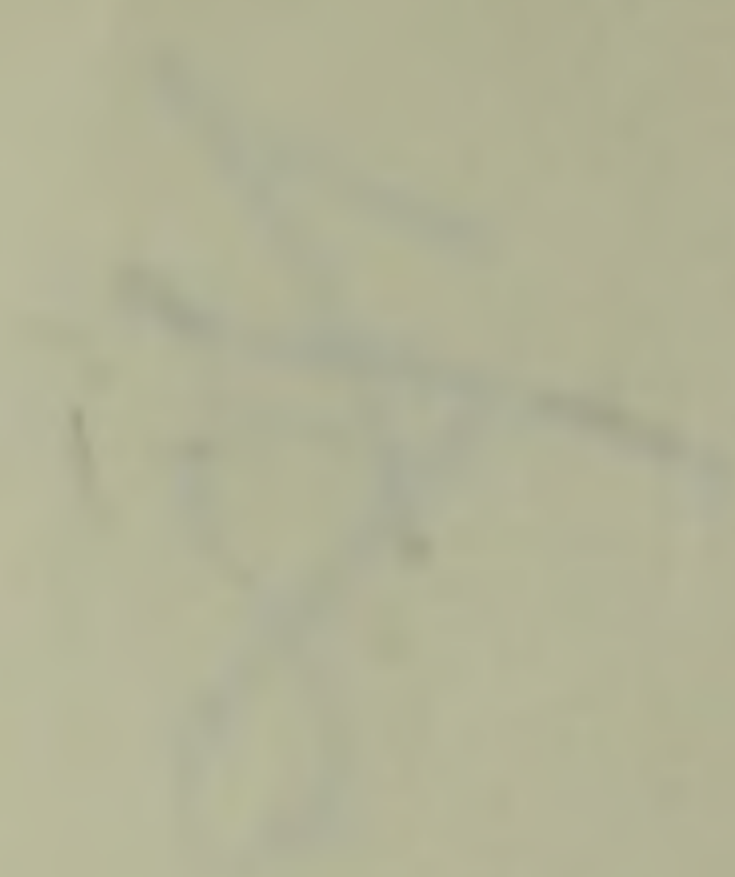
Noi am crezut, Simina, în harta minunată
din sumbrul, roșcovanul ev
și-n ozeneuri stranii cu umbra de mușcată
și-n visuri milenare ce ne ardeau pe nerv.

Sărbătoreșcul rîset prin frunze și-anaconde,
prin scînteierile de papagali,
noi am crezut, Simina, în ireale sonde
forînd prin reci granituri și-n pași de lei regali.

Și în năluci noptoase și-n aventuri albastre
pornind din valea Deznei și pînă-n Polul Sud.
Eu am rămas pe țărnul cu despuieri de astre
și-un plîns adînc de cretă se surpă-n aer ud.

Tu le cunoști acuma ? Piratul îți surîde ?
Și nave-și umflă pînza în vîntul mătăsos ?
Și mai privești spre mine ? Și în netimp nu-s hîde
aceste flamuri negre ce-mi sună sîngeros ?

Dumbrava letei

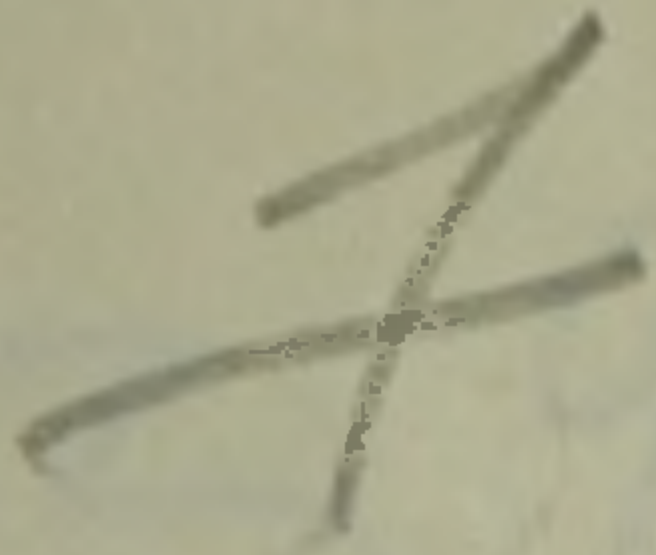
Simina, ca o pată de melc îți stă mormîntul
strivit de greutatea unui uriaș,
în sufletul de brume și-nghețuri bate vîntul
și doru-mi ațipește moliiu sub cer golaș.

Noi am crezut în visuri și-n rîsul – darabană
de aur și de coifuri sunînd la ceas solar,
azi sufletu-mi bolește deschis precum o rană
în care moartea-nmoaie penelul ei amar.

Amurgul teodora
Dumbrava letei
De vînturi bate mormîntul
în sufletul tău

Amurgul teodora
Dumbrava letei
De vînturi bate mormîntul
în sufletul tău

Dumbrava fetei

Cu fum de zmeuri calde
se mistuie-un păriu.
Vin stele să se scalde
cu norii prinși în briu.

O boare în dumbravă
se clatină ușor.
O, inima-n zăbavă
și ochiul păstrător.

Ce cîntec se agață
de mine ? Pe sub porți
de frunze-mi iese-n față
lumina celor morți.

Amurgul iscodește.
Dumbrava sună rar.
Din vale mă pîndește
un tainic pădurar . . .

Dormi

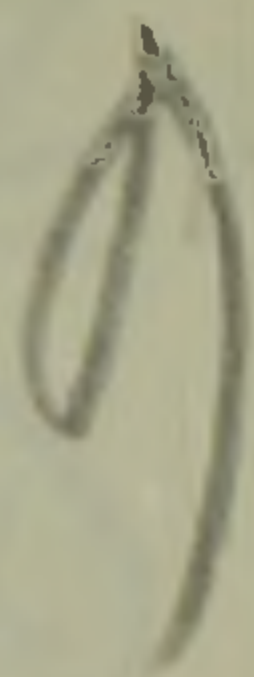
8

Dormi ! Dar acest negru cuvînt
se potrivește numai pămîntului.
Peste somnul lui Regele-Vînt
cucerește hotarele vîntului.

O rugă ar fi, poate, mai cu temei.
Dar care e limba cea sfîntă ?
Zeul se hrănește cu boabe de mei,
zboară din creangă în creangă și cîntă

Dormi ! Dar eu știu bine, demult,
că și acolo este-o mișcare
pe care nu doresc s-o ascult,
dar o aud limpede, fără-ncetare.

Dacă

Dacă Simina a putut trece
peste respirația înfocată,
peste ceasul amar,
atunci pot trece și eu.

Dacă pleoapele ei viorii s-au închis,
dacă duhul fierbinte-a lovit-o ușor
rănindu-i florile,
pot fi rănit și eu.

Dacă părul ei flutură auriu
în ținut tenebros,
dacă buzele ei nu mai deschid luceferi –
roata de frig nu-mi este grea.

Euridice

30

Prea frumoasă-i povestea
salciei sumbre :
din adînc Euridice
din scrumitele umbre
pășind spre Orfeu
și-ntoarsă din cale
și-a mutat părul
în sălcii a jale.
Pierdută-i lumina
și desfătarea zilei.
Din hăuri de ger
frumusețea copilei
mai stăruie-n frunza
plîngătoare de salcă.
În drum cade dorul
și dragostea-l calcă.

Balada turturelelor

42

Două, ah, două
turturele cîntau
pe-un ram :
– Sînt tata, sînt mama
prin rouă,
spuneau,
sînt tata, sînt mama !
Și liniște n-am.
N-am fericitul, auriul har,
al cerului dar
să mă rotesc
împăunat
în imperiul ceresc
binecuvîntînd
și cîntînd
primăvăraticul,
aprigul vieții avînt.
Două, ah, două turturele
cîntau pe un ram :
– E tata, e mama ?
întrebam.

Dimineață era,
primăvară era,
iar cerul aprins ca arama.
Și vrut-am să știu
bucuria cui,
ai căror pui
o cîntau timpuriu
turturelele gri
în pomul,
în ceasul zglobiu,
în zorii fragezi de zi
cu o ciripire curată
cînt treceam potopit de catarge,
orbit de-un vârtej de aripe.

Dar n-o mai aflai niciodată.

Orfeu

44

*Triumfătoare e viața, moare și merge-
nainte în lucrarea materiei și-n rever-
berațiile spiritului.*

Euridice,
despletită cunună
în valea umbrelor,
în peșterile viorii,
ale bufnițelor sătule.
Smulsă cu lira
spre zăvoaiele și pietrele
luminii
și iar aplecată
potecii ce-și rostogolește
elementele și înălțările
spre somnul de miere neagră
și licheni străluminați de fulgere.
Dar Orfeu ?
Plop legănat,
de șapte ori câte șapte
vibrînd de sunete,
clocotind
de laptele și nectarul
revărsate pe pietre,
lovind cu mîna
răsadul negru-al destinului

fu sfișiat de bacante ;
ci este reînviat mereu
în floarea cireșului
și-n prășila de flăcări
a păstrăvului
în apele sturlubaticе.

Balaurul

43

Tresare-n nemișcarea-i de gheare și de solzi
în umedul imperiu al pădurii,
își plimbă limba roșie printre colți
și-ascultă-n piscuri cum iau foc vulturii.

De mari milenii șerpuie-ntre stînci,
printre copaci bârboși și frunze grase
trîntindu-și prin izvoarele adînci
pielea cu plăci verzui și scînteioase.

Mincînd flori roșii, fructe zemuind
în fericit tărîm albastru
păsări mărunte-l însoțesc țivlind
și somnu-și leagănă sub tainic astru.

Acuma semne-i vin de la hotar :
se frîng gorunii, ciute speriate
gonesc cu ochii nălucind de jar
și-n cer se-ascund jivinele tărcate.

Roiuri albinele se despletesc
din scorburi spre păduri mai ocrotite,
apele-n pietre vînat clipocesc,
pe soare zodiile sînt oprite.

Aude-un pas de zale-n depărtări
și-un tropot de copită-n drumul tare.
Un lorgovan tîrcoale dă în zări
cutremurîndu-și țundra și încins în fiare.

Balaurul dă semne de neliniști,
atent înalță capu-i opalin,
spaima-și strecoară spada ei prin liniști
și-n nori aprinde floarea-i de venin.

Bot cască, rîciie din gheare,
îl lasă păsările-n zbor turtit,
rotește creasta-i grea, strălucitoare
în aerul de fluturi urgisit.

Mari lacrimi varsă. Perle-ndurerate
chiar și izvorul frînge în nisip.
Încearcă prin păduri întunecate
să-și vadă ucigașul fără chip.

Arhimede

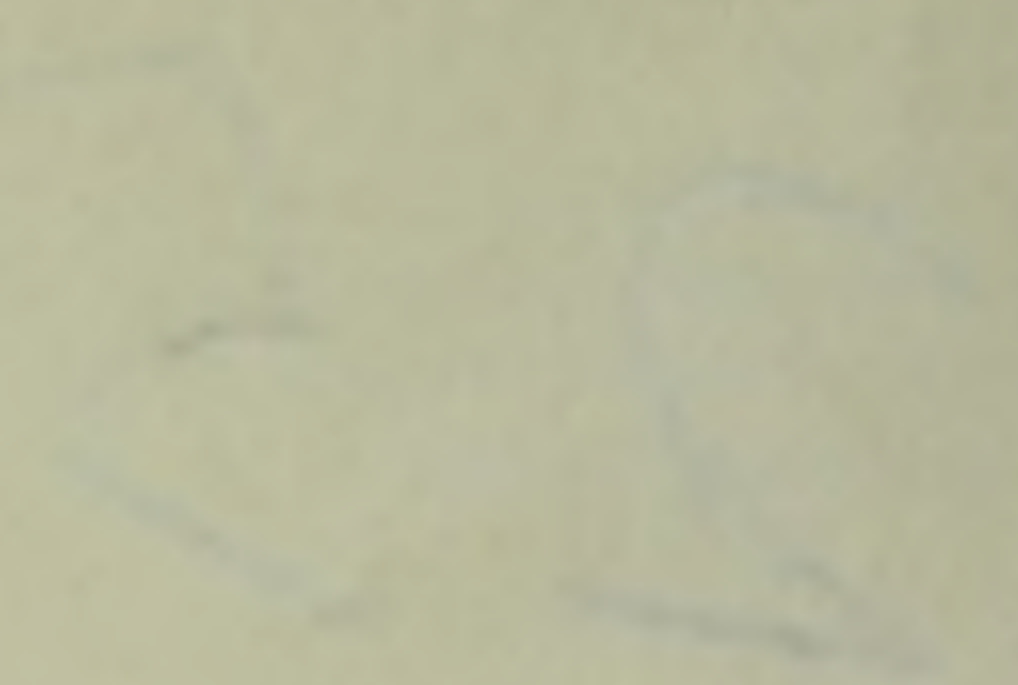
29

Spadele romane arau
în carnea cetății,
Un urlet de fiară
și glorie.
Un urlet
căzînd ca cenușa
pe nervoase cornișe de temple,
pe albastrele, zbugiumatele valuri.
Între cercurile sale :
Arhimede.
Contemplație pură.
Abstractă fervoare.
Așa-l găsi un soldat.
Și-l străpunse.
Nu pe ziduri,
nici blestemînd focul și cuceritorii.

Heliadele

40

Căzuse Phaeton. Năpraznic cerul
a pîrjolit pămîntu-n zboru-i orb.
Zeus în pisc și-a scăpărat amnarul
și-l prăvăli cu fulgerul în gol.
Pe fund de mare zace-n puritate
albastru pîlpîind ca lină stea,
cail de aur suflă-n libertate
coame de aur clătinînd abia.
În vremea aceasta mîndre Heliade –
surorile se-adună-n jalnic cor,
prin mirt sălbatic, printre colonade
își cheamă fratele-n oftat de dor.
Învinuind pe Zeus și destinul
plete-aurii desfășură, se frîng,
nu văd pe-Olimp văzduhul ca veninul,
morțiu fiorul nu îl simt în crîng.
Bocesc mereu. De diamant sprînceana
Zeus și-o-nalță tot mai încrunțat,
luna alunecă de-argint ca mreana
și blestem greu răsună peste leat.

Fetele hora și-o opresc deodată :
prind rădăcini, trunchiuri vibrînd țîșnesc,
le învelește frunza argintată,
lire de lacrimi în balans doinesc.
Sînt plopi subțiri. Îndurerați întruna
de Phaeton sortiți să amintească
în brume reci de-i înveșmîntă luna
ori de-i sărută soarele de iască.
Să amintească zodia și-avîntul
ce l-au purtat aprins peste abis
și jalea de-aur ce-o ridică vîntul
cînd lumea o scufundă-n tainic vis.

Alaiul bujorilor

25

Bujorii își despoaie lumina ostenită,
culoarea sîngerie în reci fișii decade,
în vechi amurg pătrunde solemn de-acum alaiul
cu aer de sepulcru prin nalte colonade.

Scînteietori de pofta vieții feți-frumoșii
au triumfat în straiul de reavăn al grădinii,
acum fantasme limpezi, ușoare se ridică
din sumbrele corole și oasele tulpinii.

Sînt ei bujorii-duhuri ce-n lin alai se-ncheagă
și-n argintoase sonuri spre-un templu se îndreaptă
cu scări de albe marmori și cu măceși sălbatici
unde Thanatos zeul frumos și zvelt i-așteaptă

cu facla vieții-ntoarsă spre-acel tărîm de umbre
cu bolta viorie și unde Proserpina
pe tronul ei de aur ce scînteie în noapte
cu jale îl primește să-și ispășească vina

șivă

Când ce fiindă să se
fi din fantele care
paua cea mai frumoasă
se poate să se facă.

Harold

2
M

In donul etern
se scutură
se surdă

frumuseții lor. Un blestem e rostul împlinirii.
Și duhurile-n șiruri cu brațele-nălțate
se-ndreaptă spre lăcașul unde-și strămută mirii
coroanele ce-n viață au strălucit bogate.

se-nalță
se-nalță
se-nalță

In donul etern
In donul de fulgere
când țeră n' are
țeră n' are

C-un sau înțep
din nou
din nou
din nou

Shiva

35

*Ceea ce tinde să se separe, se unește
și din tonurile cele mai diferite se com-
pune cea mai frumoasă armonie și totul
se naște din discordie.*

Heraclit

În dansul etern
se scutură frunzele,
se surpă zidirile,
se pătrund nepătrunsele

În dansul etern
se-nvolbură marea,
se risipesc oștile,
se fulguie zarea.

În dansul etern,
în tactul de fulgere,
cad țeste-n prăpastie,
țișnesc albe ugere.

Ci-un zeu înfiripă
din nou elementele
din negru-candidele
din somn-violentele.

Și astfel suveica
printre urzeli scapără,
tutelar în sîmburul
faptelor stă o flacăără.

Alina

Seurat

36

Ce bine ar fi să cunosc
un tablou de Seurat !
Inflexibila reverie
spre tărîmul de cuarț al artei.

Ochiul fanatizat cuprinzînd
și înaltele sale rigori
marea și Sena la Honfleur,
dansul hilar, ori călăreața în galben stins.

Un vis ce te poartă este oricum
un destin, o axiomă
mușcînd cu fălci de oțel
din carnea vînjoasă a vieții.

Dar undeva poposești
pe un pisc pur al datoriei,
al celui ales, divizat punct cu punct
în dure culori pe-un obraz veșnic.

Sonet

37

Iar ne cuprinde viața nepotolită-n ghiare
și gura ei de aur ne mestecă avid,
pe întrebări de grauri eu ochii mi-i închid
și-aud suind prin mine a nopților rumoare.

E-naltă vara blondă, iar templul ei torid
scînteie-n crîng druidic, pulsează-n larg de zare,
viața ne frămîntă în lut și în visare
și treieră prin lucruri imensul ei fluid.

Un cîntec sparg pe spume de clipe, o emblemă
așez pe carnea roză și mugetul de fum,
puternica mea artă nu roagă, nici blestemă,

ci șiroind în miezul văpăilor de-acum
încearcă să-nțelegă încrîncenarea gravă
ce din arcane-și smulge înaripata-i navă.

Doine

10

Aşa-mi vine cînd și cînd
să mă duc pe deal cîntînd
s-aud frunza șuierînd,
s-aud pasărea gemînd.

Aşa-mi vine uneori
să mă duc pe vale-n zori
pe sub sălcii, printre flori
și să caut spre vîltori.

II

Alei, doamne ! codrul zace,
codrul zace, vîntul tace,
ce mi-s stelele ortace
sufletul cînd n-are pace !
Îl frămîntă, îl răstoarnă
ploile tîrzii de toamnă,
mi-l albește și-n negrește
codrul ce se prăpădește.

III

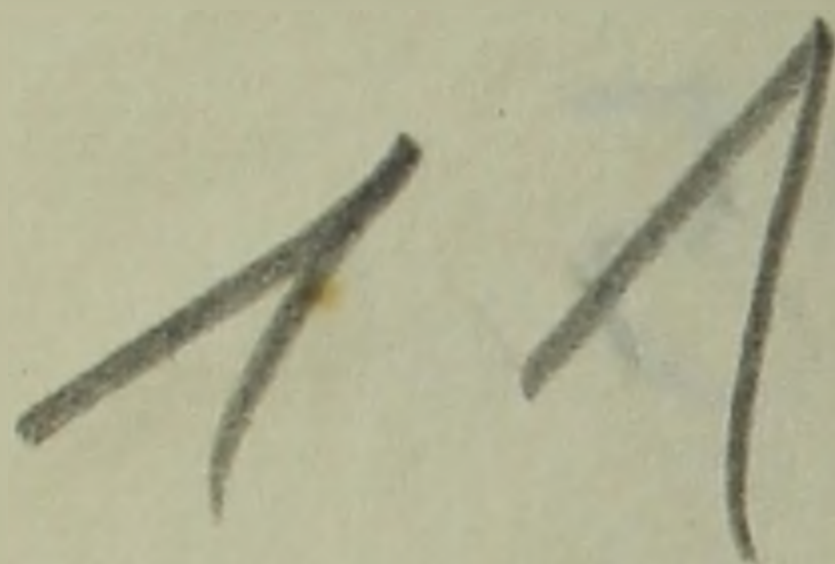
Foaie verde fag rotat,
codre, fire-ai blestemat,
înghețat, înviforat
că mereu întinerești
și cu frunza te-nvelești
și cu frunza mă-nvelești.
Dară mîine, cine știe,
codru-i fi, îi fi urgie
și cu fala la pămînt
putrezind de ploi și vînt !?

Relicve de poveste

46

M-am obișnuit să nu maiucid
giza neînsemnată ce traversează drumul,
să salvez de la înec
buburuza ce se-apeacă pe paiul tulbure.
Este un sentiment ciudat de frățietate
cu viețuitoarele pământului,
este un gând ce-apasă
dinspre algele adîncului
spre suprafață,
spre lumina tristă a conștiinței firave,
este rămășița unei fabuloase povești
cu împărăteasa albinelor
și craiul țînțarilor,
este speranța și-ncrederea în principiul dreptății –
fulger mlădiu ce tresare
în vînzoleala de spaime-a stihiiilor.

De dor

Vrut-am să mă duc
pe plai de haiduc,
dar mă-ntoarce-n văi
zvon de pițărăi.

Vrut-am să mă duc
la nori să le-ncurc
caierul de-argint
și de mărgărint.

Dar mă bate, bate
ploaia jumătate
și-altă jumătate
iadul cu păcate.

Terține

75

Nu voi ucide-n smircuri și în scaiuri
lumina albă ce murmură-n mine,
ci voi porni către albastre plaiuri,

voi asculta lungi vînturi carpatine
cum tună prin prăpăstii și prin brazi
cînd nori de spumă cad în volburi line.

Voi smulge masca morții de pe-obraz
și inimii ce șovăie-i voi spune :
– Hai cîntă-acum, nu putrezi-n răgaz !

Pe creste soarele-auros depune
coroane de splendoare și lumini.
E primăvară ! Ape ard în spume,

zeul respiră, jos printre grădini
plutește-o ceață-albastră, lactescentă
și-un blînd parfum de ierburi și mălini.

Mă scald în vînturi pe terase largi.
Putere aurie, violentă
în suflet urci și-n sîmburi limpezi spargi !

Timpul

19

Timp, ce vii și treci
spumă vineție,
foc cu aripi reci,
veghe și beție.

Zilnic nor de-argint
și furtună cruntă,
soare alb și vînt,
lacrimă și nuntă.

Tu, cu-același pas
surpi și lași intactă
clipa spre popas,
viața-cataractă.

Parte și întreg,
început și capăt,
tot ce leg dezleg,
tot ce dărui capăt.

850

Mă frământ și strig :
– Timp, tu fiară-albastră,
să te știi și piatra
mi-o făcui fereastră.

Tu sau eu nicicînd
depărtați în zare
moșmondim pe rînd
ce ni se năzare.

Și așa cum ești
strigăt și ecou
foc-mă risipești,
crin-mă iști din nou.

851

Odă

45

Vijelioase supersonicele
mai vii ca vijelia
umbrind zborul condorilor,
Strînși în oțele
inexorabil îndreptăm
lăncile noastre spre soare.
Călcăm sub talpa noastră
pragul albastru-al veșniciei,
sunetul alb
îl contemplăm din urmă
pe scînteietoarele rachete
ce tunînd ne urcă înspre stele.
În curînd
ne va arde pumnul
încoronînd
puterea quarcelor,
în curînd
urechi de metal
uriașe
vor descifra
zgomotul auriu
al miliardelor de ani-lumină

Ca o revărsare de miere
pieptul mi-l umple răsuflul,
salturi mii
de lăcuste de fosfor
îmi zumzăie-n creier.
Se rostogolesc dedesubtul meu
grele oceanele albastre,
fumegă
sub ochii mei luminoși
imense, misterioase prăpăstii.
Acolo
e patria puterii mele,
sunt zeii mei omenești
lîngă vetre
cu unelte de lemn și de piatră
sfințite cu alba dungă-a sudorii
de sare,
cu spirala rece a lacrimii.
Cutreier văzduhul
dus de inflexibila mușcătură
a minții-n tenebre,
dus de sîngele îndărătnic

ce-mi pulsează în inimă-n
ritmul
acelei stele ce se-aprinde-n
singurătate-n
Constelația Crabului,
șuvoaie de atomi și de sfere,
același ritm –
elipse și sfere –
limbaj matematic,
din roca ce palpită
adânc în ocean
și pînă la timpul ce-și scurtează
respirația roșie
atingînd cu oglinzi temătoare
tărîmul de oroare,
sfinxul incoruptibil al eternității.

Hotărîre

401

Bătălia trebuie reluată
cu mai mult curaj,
cu mai multă forță.
Nu te lăsa învins
de moleșeala vișinilor,
de fructul lor copt și vesel.
Tinerețea s-a dus
ca aerul verde-al primăverii
în răchită și rouă,
dar să nu abandonăm ideea
de a dezgropa din țărînă
scînteierile templelor eline.

Albina

26

Albina dulce-mpăroșată-n raze
la mierea nopții osîndită, zilnic
ar vrea să sugă lumea. Vîntul cîntă
din foc albastru. Iar albina sapă,
în urma ei cad sori pe triste pajiști.
La care vad de lună verde încă
mai zăbovim – azi nu cunoaștem. Sapă
albina, sapă chiar și-n cornul rece
al Andromedei. Noi trăim în miere.

CUPRINS

Inscripții / 5	1
Caius Scribonius / 6	3
Dac glăsuind / 7	5
Tropaeum Traiani / 8	72
Vatra străbună / 9	13
În graiul getic / 10	18
De ce / 12	6
Patetica / 14	7
Mărturie / 15	27
Punct vernal / 16	20
Martie / 17	22
Amiaza / 18	23
Cintec / 19	4
Amurg / 20	2
Estivală / 21	28
Lucrarea zilei / 22	31
Imn / 23	2
Nud la riu / 24	32
Sonet / 26	34
Toamnă / 27	74
Echinoc de toamnă / 28	29
Zăpezile / 29	38
Tablou de iarnă / 30	13
Ninsoarea / 31	33
Harta lui Piri Reis / 32	39
Dumbrava fetei / 34	*

Dormi / 35	8
Dacă / 36	9
Euridice / 37	30
Balada turturelelor / 38	42
Orfeu / 40	44
Balaurul / 42	43
Arhimede / 45	24
Heliadele / 46	40
Alaiul bujorilor / 48	25
Shiva / 50	35
Seurat / 52	30
Sonet / 53	37
Doine / 54	10
Relicve de poveste / 56	46
De dor / 57	11
Terține / 58	15
Timpul / 60	16
Odă / 62	15
Hotărîre / 65	11
Albina / 66	26

De același autor :

CORABIA AUTOHTONĂ, 1969

MĂȘTI DE ZĂPADĂ, 1973

VACANȚA PERPETUĂ, 1975

Lei 6,25